

[Forsvarsministeren]

styrkerapport, der ganske vist blev lavet i 1984, ser vi, at den helt klart viser, at der er en voldsom skævhed på det konventionelle område. Tager vi bare antallet af divisioner i NATO og Warszawapagten, ser vi, at det er henholdsvis 115 og 192. Ser vi på tanks, er det 17.700 over for mere end 46.000. Tager vi artilleri, er det 14.700 over for næsten 39.000. Ser vi på pansrede mandskabsvogne, er det godt og vel 40.000 over for godt og vel 95.000.

Jeg erkender som den første, at disse styrkeoversigter kan være behæftet med mange fejl og mangler. NATOs styrkemålsoversigt er bl.a. behæftet med det, at man ikke tæller Frankrig og Spanien med. Man tæller også forstærkningerne med; de er indregnet i disse tal. Det viser jo altså også hele problematikken, for i hvilket omfang kommer forstærkninger over, osv.? Til gengæld kan vi sige, at fra Warszawapagtsiden er det kun styrkerne vest for Ural, der er talt med. Men under alle omstændigheder understreger disse tal, uden at vi skal hænges op på det enkelte antal af kampvogne eller divisioner, den skævhed, der er, og som naturligvis er et væsentligt problem, når vi diskuterer disse ting.

Derfor er det klart, at i det omfang, det vil vise sig muligt at formå Sovjetunionen til at gennemføre nedskæringer i de konventionelle styrker, vil behovet for en opbygning på den vestlige side mindskes, også i den situation, hvor der er sket radikale reduktioner af atomvåbenarsenalene.

Derfor synes jeg også, der er grund til at hæfte sig ved den såkaldte Budapestappel, der kom i juni måned i år, hvor Warszawapagtlandene faktisk foreslår ganske indgribende nedskæringer på det konventionelle område.

Den helt afgørende svaghed ved det forslag, man kom frem med, set med mine øjne, er, at man går ud fra, at der i øjeblikket eksisterer jævnbyrdighed mellem NATO og Warszawapagten, hvad angår de konventionelle våben. Det er mildt sagt ikke tilfældet efter den opgørelse, jeg også har været inde på her. Men selvfølgelig skal mulighederne for at komme nogen vegne på det konventionelle område også efterforskes.

Der ligger to dagsordener i forbindelse med debatten.

Jeg vil godt først sige om det socialdemokratiske dagsordensforslag, at vi finder det særdeles tilfredsstillende, at denne dagsorden forudsætter en international aftale. Derved finder jeg også, at man anerkender, at hele dette spørgsmål er noget, der griber ind i den konventionelle balance. Vi anerkender også, at man ikke lægger op til ensidige skridt.

De to dagsordener, dette dagsordensforslag bygger på, har regeringen naturligvis gennem det sidste år søgt at efterleve loyalt, både den af 3. maj 1984 og den af 5. december 1985. Regeringen gjorde i forbindelse med de debatter, der var her i Folketinget, opmærksom på, at der var elementer i de to dagsordener, som regeringen måtte anse for mindre hensigtsmæssige. For så vidt angår den dagsorden, der blev vedtaget den 5. december, er den norske regering, som jeg har nævnt i min første tale, enig med os i, at spørgsmålet om ikkeførstegangsbrug hører hjemme i en alliancesammenhæng.

Af disse grunde må jeg sige, at regeringspartierne ikke vil kunne stemme for det socialdemokratiske dagsordensforslag, men jeg vil opfordre til, at man afstår fra at stemme.

Med hensyn til det dagsordensforslag, SF og VS har fremsat, må vi sige, at dets vedtagelse vil indebære et afgørende brud med NATO og med hele NATO-strategien. Derfor kan det næppe komme som nogen overraskelse, at en sådan dagsorden vil regeringen ikke kunne acceptere.

(Kort bemærkning).

Thoft (SF):

Jeg er ikke i den privilegerede situation, at jeg kender de nye retningslinjer for brugen af atomvåben, som er vedtaget på NATO-ministerrådsmødet 20.-22. oktober. Men hvis jeg forstod det, forsvarsminister Engell sagde for et øjeblik siden, rigtigt, så har han netop forsikret sig om, at der er sikkerhed for politiske konsultationer forud for brugen af atomvåben. Det synes jeg er en interessant oplysning. Betyder det, at Athenerklæringen er tilbagekaldt? Det er erklæringen fra 1961, som fastslog, at kun hvor tid og omstændigheder tillader det, skal der ske politiske konsultationer. Eller er det sådan, at forsvarsministeren bare går ud fra som en selvfølge, at forud for tredje verdenskrig er der masser af tid og masser af omstændigheder, som tillader